DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SPRAW ZAGRANICZNYCH
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

№ 15 | *Warszawa, dnia 20 maja 1922 roku* | *Rok III*

108.

K. III-b. 4832.

ROZPORZĄDZENIE

W SPRAWIE REGULAMINU DLA DELEGACJI REPATRJACYJNEJ W MOSKWIE I W WARSZAWIE.

Anulując okólnik № 43 z dnia 6 lutego r. b. (Dz. Urz. M. S. Z. № 6 z 1922 r.) i uzupełniając okólnik № 89 z dn. 10 kwietnia r. b. (Dz. Urz. M. S. Z. №. 13 z 1922 r.), zarządzam po porozumieniu z p. Nadzwyczajnym Komisarzem do Spraw Repatrjacji, co następuje:

1. Delegacja Rzeczypospolitej Polskiej przy Komisji Mieszanej do spraw repatrjacji w Moskwie będzie mi podporządkowaną na zasadach ogólnych przyjętych dla Konsulatów Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Przewodniczący Delegacji repatrjacyjnej w Moskwie ponosi całkowitą odpowiedzialność za wszystkie czynności i rezultat pracy podwładnych mu urzędników, a mianowicie: Delegacji repatrjacyjnej w Moskwie, jej ekspozytur w Rosji i na Ukrainie, oraz biur Delegacji repatrjacyjnej w Warszawie.

3. Działalność sprawozdawcza Delegacji repatrjacyjnej w Moskwie regulowana być winna przepisami, zawartymi w okólniku № 21 z dn. 14 stycznia b. r. (Dz. Urz. M. S. Z. № 3 z 1922 r.), a dotyczącymi spraw niewykraczających poza kompetencję Delegacji, przyczem odnośne raporty winny obejmować całokształt prac Delegacji repatrjacyjnej w Moskwie, jej ekspozytur w Rosji i na Ukrainie, oraz biur Delegacji repatrjacyjnej w Moskwie.

4. Prowadzenie rachunkowości w Delegacjach i odnośnych ekspozyturach w Rosji i na Ukrainie jest normowane rozporządzeniem № 31 z dn. 25 stycznia r. b. (Dz. Urz. M. S. Z. № 4 z 1922 r.).

5. Sprawy personalne, nominacje, awansy i zwalniania urzędników, następują nie inaczej, jak w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Zagranicznych z wyjątkiem personelu pomocniczego (kancelaryjnego i służby).

Nominacje i zwalnianie pracowników dwóch ostatnich grup należą do kompetencji przewodniczącego Delegacji w ramach przyznanego na ten cel budżetu.

6. Wszystkie okólniki, przepisy i rozporządzenia Ministerstwa Spraw Zagranicznych obowiązują Delegację Repatrjacyjną w Moskwie, jej ekspozytury w Rosji i na Ukrainie, oraz Delegację Repatrjacyjną w Warszawie.

Minister Spraw Zagranicznych
w z. (—) *Stesłowicz*
Minister Poczt i Telegr.

Warszawa, dnia 12/V 1922 r.

109.

A. II. 3084.

OKÓLNIK

W PRZEDMIOCIE ZGŁASZANIA PRZEZ URZĘDNIKÓW I FUNKCJONARJUSZY M. S. Z. ZAWIADOMIEŃ O ZAJĘCIACH UBOCZNYCH.

Obowiązująca od 1 kwietnia 1922 r. ustawa o państwowej służbie cywilnej z 17 lutego 1922 r. (Dz. Ust. R. P. № 21 poz. 164) wkłada na funkcjonarjuszów państwowej służby cywilnej (art. 29 i 102) obowiązek doniesienia swej władzy służbowej o każdem ubocznem zajęciu, przynoszącem jakiekolwiek korzyści materjalne i zaniechania takich zajęć, które władze uznają za niedopuszczalne. Władza winna nie zezwolić na wykonanie takich zajęć ubocznych, których wykonywanie stoi w sprzeczności z obowiązkami służbowemi, przeszkadza w ścisłem wykonaniu czynności urzędowych, lub może wywołać uzasadnione podejrzenie o stronniczość lub interesowność.

Wobec powyższego wzywam wszystkich urzędników i funkcjonarjuszy M. S. Z. do niezwłocznego doniesienia, tudzież donoszenia w przyszłości swej bezpośredniej władzy służbowej o każdem ubocznem zajęciu, przynoszącem jakiekolwiek korzyści materjalne.

Bezpośrednia władza służbowa ma prawo żądać od swoich podwładnych zaniechania takich zajęć ubocznych, które jej zdaniem są niedopuszczalne, w myśl postanowienia art. 29 Ustawy o służbie cywilnej.

Za Ministra
(—) *J. Dzieduszycki*
Wice-Dyr. Departamentu

Warszawa, dnia 13/V 1922 r.

110.

K. II-b. 1547.

OKÓLNIK

W SPRAWIE WYKONANIA USTAWY EMERYTALNEJ.

W ślad za okólnikiem № K IIIa 5498/22., w przedmiocie wypłaty zaopatrzeń ze Skarbu Państwa osobom zamieszkałym poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej, Ministerstwo Spraw Zagranicznych podaje niniejszem do wiadomości tekst pouczenia wydanego przez Ministerstwo Skarbu

w sprawie wypłaty zaopatrzeń dla wdów i sierot po cywilnych funkcjonarjuszach państwowych wraz z wyciągiem z ustawy emerytalnej funkcjonarjuszów państwowych z dnia 28 lipca 1921 r., celem ścisłego przestrzegania zawartych w nim przepisów i podania ich do wiadomości osobom interesowanym.

Za Ministra
w z. (—) *J. Gorzechowski*
Naczelnik Wydziału.

Warszawa, dnia 14/V 1922 r.

Załącznik.

MINISTERSTWO SKARBU
dn. 27 marca 1922 r.
№ 628/22.

POUCZENIE.

O WYPŁACIE ZAOPATRZEŃ DLA EMERYTÓW, WDÓW I SIEROT PO CYWILNYCH FUNKCJONARJUSZACH PAŃSTWOWYCH.

§ 1. *Wydanie książeczek płatniczych.*

Izba Skarbowa wydaje książeczki płatnicze na przeciąg dwu lat osobom uprawnionym do poborów zaopatrzeń emerytalnych i jednocześnie wzywa petenta do zgłoszenia się do Izby, ewentualnie do Kasy Skarbowej po odbiór książeczki.

Jeżeli emeryt zgubił książeczkę płatniczą, winien o tem pisemnie zawiadomić Izbę Skarbową, która wyda duplikat książeczki.

Przy pierwszej wypłacie zaopatrzenia odnośna Kasa Skarbowa potrąci należność przypadającą za książeczkę płatniczą lub duplikat.

§ 2. *Sposób wypłaty zaopatrzenia.*

Przyznane zaopatrzenie wypłaca emerytowi Kasa Skarbowa wymieniona w książeczce płatniczej w ratach miesięcznych zgóry.

Przy zgłoszeniu się do Kasy Skarbowej osoba uprawniona do pobierania zaopatrzenia winna złożyć: dekret pensyjny, oraz książeczkę płatniczą, w której kwit przypadający do wypłaty winien być poświadczony przez powiatową władzę administracyjną (ewentualnie przez urząd parafialny lub metrykalny), że emeryt nie pozostaje na służbie państwowej lub samorządowej względnie, jeżeli pozostaje na tej służbie, w takim razie w jakim urzędzie, że wdowa jest w stanie wdowieństwa, że sieroty, o ile nie przekroczyły przepisanego wieku są na utrzymaniu emeryta i nie wstąpiły do służby państwowej lub samorządowej, a córki nie wyszły zamąż, i że wogóle osoby te nie utraciły z jakiegokolwiek powodu prawa do zaopatrzenia ze Skarbu Państwa*) (utrata obywatelstwa, skazanie w drodze karnej i t. p.).

Uwaga: Nadto mają emeryci, którzy pobierają zaopatrzenie na podstawie ustaw b. państw zaborczych, dołączyć zaświadczenie powiatowej władzy administracyjnej, iż w czasie pełnienia poprzednich swych obowiązków służbowych nie odnosili się wrogo do narodowości polskiej, sieroty zaś, które nie przekroczyły przepisanego wieku, mają przedłożyć zaświadczenie, że nie są umieszczone w zakładach naukowych na koszt Państwa lub instytucji samorządowej.

O ile chodzi o emeryta kobietę-funkcjonarjusza, której mąż jest zupełnie niezdolny do zarobkowania, należy dołączyć wiarygodne poświadczenie powyższej okoliczności. Dzieci powyżej lat 18 pobierające zaopatrzenie winne przedkładać dowód uczęszczania do szkół publicznych lub świadectwo niezdolności do pracy.

Zaświadczenia powyższe mają moc tylko w ciągu miesiąca od dnia wydania.

Emeryt nie ma prawa sam odcinać kwitów w książeczce płatniczej. Zepsute kwity unieważnia Kasa przez przekreślenie i pozostawia u siebie. Kwity odcięte przez emeryta, a nie przez Kasę — nie mają żadnego znaczenia.

Dodatki drożyźniane wymierza Izba Skarbowa na podstawie złożonych przy podaniu osoby zainteresowanej dowodów. Następne zmiany tego dodatku uskuteczniają same Kasy Skarbowe.

O ile zaszłyby jakie wątpliwości przy wypłacaniu zaopatrzenia, Kasa ma prawo zażądać oprócz wskazanych wyżej jeszcze innych dowodów (np. metryki urodzenia dzieci, świadectwa identyczności i t. p.).

O ile osoba uprawniona nie mieszka na obszarze Rzeczypospolitej musi uzyskać zezwolenie Ministerstwa Skarbu na spożywanie zaopatrzenia za granicą.

Zaopatrzenie będzie w razie uzyskania zezwolenia, wypłacane na podstawie przewidzianego w § 3 pełnomocnictwa, poświadczonego przez władze konsularne polskie, oraz zaświadczenia tychże władz, że osoba ta nie utraciła praw do zaopatrzenia.

Przy pierwszej wypłacie ma emeryt w obecności skarbnika lub rachmistrza Kasy Skarbowej względnie osoby ich zastępującej, umieścić swój podpis na książeczce płatniczej.

Kasa wypłaca zaopatrzenie tylko do rąk własnych uprawnionego lub należycie ustanowionego pełnomocnika.

§ 3. Wypłacanie zaopatrzenia na podstawie pełnomocnictwa.

O ile zaopatrzenie pobiera nie sam emeryt, lecz inna osoba z upoważnienia jego, Kasa wypłaca je tej osobie na podstawie formalnego upoważnienia emeryta na odpowiednim kwicie książeczki płatniczej lub na oddzielnym arkuszu; w tym ostatnim wypadku upoważnienie do pobierania zaopatrzenia może być wydane *na przeciąg jednego roku.*

Przy każdorazowym odbiorze zaopatrzenia, osoba upoważniona powinna składać do Kasy zaświadczenia przewidziane w § 2-im niniejszych przepisów, oraz zaświadczenie urzędu parafialnego lub metrykalnego, ewentualnie powiatowej władzy administracyjnej, że osoba uprawniona do poboru zaopatrzenia pozostaje przy życiu.

§ 4. *Wypłacanie kwot zaległych, których nie otrzymali emeryci wskutek śmierci.*

Zaległe zaopatrzenia przyznane według przepisów polskich i austrjackich a nie pobrane przez emerytów wskutek śmierci, będą wypłacone pozostałym spadkobiercom na podstawie orzeczenia sądowego. Zaległe zaś raty zaopatrzenia wyznaczonego według przepisów b. Cesarstwa Rosyjskiego mogą być wypłacone spadkobiercom lub osobom, które poniosły koszty pogrzebu, albo leczenia zmarłego, na podstawie należycie zaświadczonych rachunków, tytułem zwrotu tych kosztów, w kwocie jednak nie przewyższającej zaległego zaopatrzenia.

O wypłacenie zaległego zaopatrzenia osoby interesowane winny wnieść do Izby Skarbowej odpowiednie podania z załączeniem oprócz powyższych dowodów—aktu zejścia zmarłego emeryta.

§ 5. *Zmiana Kasy Skarbowej.*

Przeniesienie konta emerytalnego z jednej Kasy Skarbowej do innej dokonywają Izby Skarbowe na podstawie pisemnej prośby emeryta, złożonej bezpośrednio do Izby Skarbowej lub do odnośnej Kasy Skarbowej.

§ 6. *Wznowienie wypłat wstrzymanych zaopatrzeń.*

Jeżeli emeryt względnie sierota, którym wstrzymano lub wypłacono tylko część zaopatrzenia wskutek objęcia płatnego stanowiska w służbie państwowej lub samorządowej, opuści zajmowane stanowisko, odnośna Izba Skarbowa wznawia wypłatę zaopatrzenia emerytalnego na podstawie nieostemplowanych podań osób zainteresowanych, od dnia, do którego wypłacono im uposażenie z tytułu zajmowania opuszczonego stanowiska.

*)W Y C I Ą G

z ustawy emerytalnej funkcjonarjuszów państwowych z dnia 28 lipca 1921 r. (Dz. Ust. R. P. № 70, poz. 466).

...Art. 19. Prawo do pobierania uposażeniae merytalnego gaśnie w razie śmierci emeryta, a nadto:

a) gdy emeryt przeniesiony na emeryturę w myśl art. 6 punkt a) i art. 7 punkt a) b) i d), odmówi w ciągu lat sześciu po przeniesieniu go na emeryturę, przyjęcia ofiarowanej mu ponownie posady państwowej równego albo wyższego stopnia służbowego (stopnia płacy) grupy uposażenia.

b) gdy emeryt został prawomocnie skazany za czyn karygodny, a skazanie pociąga za sobą utratę zdolności do piastowania urzędu publicznego, względnie prawa do uposażenia emerytalnego.

Art. 20. Prawo do pobierania uposażenia emerytalnego zawiesza się w wypadkach:

a) przebywania bez zezwolenia Ministra Skarbu dłużej niż pół roku po za granicami Państwa—na czas takiego pobytu zagranicą;
b) utraty obywatelstwa polskiego — do chwili ponownego odzyskania tego obywatelstwa;
c) na czas pobierania zaopatrzenia z tytułu niezdolności do służby (pracy) na zasadzie innych ustaw, o ile świadczenia te płyną ze Skarbu Państwa. W tym wypadku służy uprawnionemu prawo wyboru między powyższemi zaopatrzeniami.
Jeżeli emeryt obejmie stanowisko w służbie państwowej lub samorządowej za wynagrodzeniem, może pobierać tylko taką część uposażenia emerytalnego, która wraz z tem wynagrodzeniem nie przewyższa uposażenia, przywiązanego do stanowiska, piastowanego ostatnio przez emeryta w służbie czynnej.

Art. 21. Do emeryta, powołanego do czynnej służby wojskowej, stosować należy analogicznie postanowienie art. 5, 6, 7 ustawy z dnia 11. VII. 1919 r. (Dz. Pr. P.P. z 1919 r. № 59, poz. 357), z tą różnicą, że emerytowi nie służy prawo do specjalnych dodatków z tytułu stosunków rodzinnych, o ile został powołany do wojskowej służby czynnej po upływie czasokresu, wymienionego w art. 19 a.

Postanowienie powyższe nie dotyczy emerytowanych pracowników kolejowych, powołanych do wojskowej służby kolejowej na podstawie ustawy z dnia 27 marca 1920 r. (Dz. Ust. R. P. № 27 doz. 160).

Art. 34. Prawo do pensji wdowiej, względnie sierocej gaśnie:

a) w razie śmierci wdowy lub sieroty — po upływie tego miesiąca, w którym śmierć nastąpiła;
b) w razie ukończenia przez sierotę ośmnastego roku życia, lub też wcześniejszego zawarcia związku małżeńskiego;
c) gdy wdowa, względnie sierota została prawomocnie skazana za czyn karygodny, a skazanie pociąga za sobą utratę prawa do zaopatrzenia wdowiego względnie sierocego.
W razie odbywania studjów w zakładach naukowych, zaopatrzenie sieroce wypłaca się z powyższemi zastrzeżeniami do ukończenia studjów, najdłużej jednak do ukończenia 24 lat życia.

Art. 35. Prawo do pobierania pensji wdowiej lub sierocej zawiesza się w wypadkach:

a) przebywania bez zezwolenia Ministra Skarbu dłużej niż pół roku po za granicami Państwa — na czas takiego pobytu zagranicą.

b) utraty obywatelstwa polskiego — do chwili ponownego odzyskania. Jeżeli sierota zajmuje jakiekolwiek stanowisko w służbie państwowej lub samorządowej, do którego przywiązane jest stałe roczne uposażenie, wstrzymuje się pensję sierocą, o ile uposażenie to jest wyższe od przyznanego zaopatrzenia sierocego;

c) na czas pobierania zaopatrzenia z tytułu śmierci męża (ojca), na zasadzie innych ustaw, o ile świadczenia te płyną ze Skarbu Państwa i przewyższają pensję wdowią lub sierocą.

Prawo do pobierania pensji sierocej zawiesza się również na czas uwzględnienia sieroty przy wymierzaniu dodatku drożyźnianego do płacy zasadniczej funkcjonarjusza państwowego (ojczyma, macochy).

Uwaga: Zwraca się uwagę, że każdemu kto złoży o sobie fałszywe dane, lub nie zastosuje się do powyższych przepisów, grozi pociągnięcie do odpowiedzialności karnej.

K. II-b. 2677.

111.

OKÓLNIK

W SPRAWIE SEKWESTRÓW ANGIELSKICH.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych komunikuje, że termin podany w pkt. 5. okólnika z dnia 14 kwietnia № K. II-b. 2327/22 w sprawie sekwestrów angielskich (Dz. Urz. M. S. Z. № 14 z dnia 13 maja 1922 r.) został wskutek dalszej interwencji Poselstwa Polskiego w Londynie przedłużony do dnia *8 sierpnia r. b.*, o ile chodzi o wnoszenie dokumentów udowadniających obywatelstwo polskie do podań już wniesionych w przepisanym terminie t. j. przed dn. 16 stycznia 1921 r.

Dalsze przedłużenie tego terminu w żadnym wypadku nie nastąpi.

Za Ministra
w z. (—) *J. Gorzechowski*
Naczelnik Wydziału.

Warszawa, dnia 14/V 1922 r.

A. II. 338.

112.

KOMUNIKAT

W PRZEDMIOCIE ROZMÓW MIĘDZYMIASTOWYCH.

Powołując się na Komunikat № 62 (A. I. 11321 z dnia 17/XII 1921 r.) przypominam Pp. Urzędnikom M. S. Z. zawarte w nim przepisy w sprawie telefonicznych rozmów międzymiastowych.

Jednocześnie podaje się do wiadomości, iż prowadzenie rozmów prywatnych przez Urzędników M. S. Z. na koszt Skarbu Państwa jest niedopuszczalne.

Za Ministra
(—) *Bertoni*
Dyrektor Departamentu.

Warszawa, dnia 15/V 1922 r.

113.

A. II. 299.

KOMUNIKAT

W SPRAWIE BŁĘDNEJ PISOWNI WYRAZU „CZECHOSŁOWACJA".

Wobec błędnej pisowni w pismach urzędowych wyrazu „Czechosłowacja", podaje się do wiadomości pp. urzędników M. S. Z., że stosownie do czechosłowackiej ustawy konstytucyjnej wyraz Czechosłowacja („République Tchêcoslovaque") pisze się razem bez łącznika (a więc nie Czecho-Słowacja lub République Tchêco-Slovaque, jak często jest używane w pismach urzędowych).

Za Ministra

(—) *Bertoni*

Dyrektor Departamentu.

Warszawa, dnia 15/V 1922 r.

SPROSTOWANIA.

W Dzienniku Urzędowym M. S. Z. № 13 z dn. 29/IV 1922 r. w „Zarządzeniu w sprawie wypłaty poborów, oraz innych należności urzędnikom i funkcjonarjuszom M. S. Z." w § 5 wydrukowano mylnie „przesyła Oddział Komunikacji" zamiast, jak być powinno: „przesyła Oddział Kurjerów".

W Dzienniku Urzędowym M. S. Z. z dn. 15/IV 1922 r. w Instrukcji Biurowej Ministerstwa Spraw Zagranicznych w § 11 p. 1 wydrukowano mylnie „Depesze i listy pilne rozsyła natychmiast Naczelnikom właściwych wydziałów również z wykazem" zamiast jak być powinno: „Depesze i listy pilne, skierowane do Biura Informacyjno-Podawczego, rozsyła natychmiast Naczelnikom właściwych wydziałów również z wykazem".

W Dzienniku Urzędowym M. S. Z. № 14 z dn. 13/V 1922 r. w „Okólniku w przedmiocie pomocy lekarskiej dla funkcjonarjuszów państwowych" w § 1 wydrukowano mylnie „Wzywać lekarzy do obłożenia chorych", zamiast jak być powinno: „Wzywać lekarzy do obłożnie chorych".

W Dzienniku Urzędowym M. S. Z. № 14 z dn. 13/V 1922 r. wiersz 19-ty na str. 203, („Dziennik Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej") winien być pomieszczony po wierszu 33-im na tejże stronie.

ADRES REDAKCJI I ADMINISTRACJI

DZIENNIKA URZĘDOWEGO M. S. Z.

WARSZAWA, PLAC MAŁACHOWSKIEGO 4, PAŁAC BAR. KRONENBERGA II P

ODDZIAŁ ARCHIWALNO-BIBLJOTECZNY M. S. Z. TEL. 413-21.

CENA NUMERU MKP. 100.

TŁOCZONO W DRUKARNI WŁ. ŁAZARSKIEGO

z polecenia Ministra Spraw Zagranicznych.